A°. 1839. N°. 82.

ZONDAG DEN 13den OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

De *Commissie tot Taxatie der Huurwaarde* van de Huizen en Gebouwen aan *Paramaribo* en derzelver omtrek, maakt bij deze bekend, dat zij hare werkzaamheden zal voortzetten, op Maandag den 14den dezer, des voormiddags van *zeven* tot *elf* uren, en zulks wel met Wijk E. No. 1, zullende dezelve op elke daarop volgende Donderdagen en Maandagen gedurende gemelde uren werkzaam zijn; wordende mitsdien de belanghebbenden uitgenoodigd, zich gereed te houden om aan de Commissie voornoemd, de vereischte inlichtingen te geven, hetzij in persoon of wel bij hunne afwezigheid door achterlating van hunne huur-contracten of van zoodanig ander papier, waaruit de Commissie het vereischte te weten kan blijken.

De Commissie acht zich verpligt, aan de aandacht der Eigenaren van Huizen of Erven te brengen, dat zij het zich zelven te wijten zullen hebben wanneer door de niet erlanging der gevraagde illucidatien, eenig Gebouw of Erf soms hooger dan het bestaand huur-contract mogt aangeslagen worden.

Paramaribo den 13 October 1839.

De Scriba bij de Commissie voornoemd,

A. P. TIRION.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

Tot narigt van het Publiek dient, dat de Brievenzak, bestemd voor de Schoener *JAN ERNST*, gevoerd wordende door Schipper P. F. DE HASETH, die den 15den dezer, de reis naar *Curaçao* zal aannemen, op dien dag des voormiddags ten *twaalf* uren, zal worden gesloten.

Paramaribo den 11 October 1839.

De Post-Beambte,

A. P. TIRION.

In de BURGERLIJKE STAND alhier, zijn ingeschreven, als:

BEVALLEN: Den 22sten Augustus 1839, Christiana van Betten, *dochter.*— Den 30sten, Elisabeth Gomperts, Echtg. van Isaac van Lier, z.—Den 1sten September, Hendrina Jacoba Stuger, *zoon.*— Idem, Charlotte Brittania Hoen, *zoon.*— Den 3den, Christina Esser, Echtg. van den jager der 3de kompagtie, Batallion No. 27. Pieters Boers, *zoon* (bevallen op de post Cotonic.)— Idem, Rachel de la Parra, Echtg. van Isaak Arrias, *dochter.*— Den 4den, Josephine Marie Louise van der Kruijff, Echtg. van Mr. Paulus Sichterman, *dochter.*— Den 6den, Sara Jessurun, Echtg. van David Netto, *dochter.*— Den 8sten, Henrietta Adney, Echtg. van Gerrit Nicolaas Martinus Conijnenberg, *dochter.*— Den 9den, Anna Abendanon, Echtg. van Joseph Hellbron; *zoon.*— Idem, Louisa Renseijl, *dochter.*— Den 10den, Geertruida Henriette Rincke, Echtg. van Jacob Hendrik Gilhuijs, *zoon.*— Den 11den, Georgianna Badham Thornhill, *zoon.*— Den 12den, Anna Francina Costerus, *zoon.*— Idem, Hendrica Sophia Wilhelmina Karg, *dochter.*—Den 15den, Maria Dorothea van Bruining, *dochter.* Den 16den, Maria Antoinetta Castagne, *zoon.* Idem, Floortje van Kuijper, *zoon.*—Den 17den, Henriette Juliana Elisabeth Heijman, *dochter.* Idem, Elisabeth Geerke, *dochter.*—Den 19den, Hendrina Susanna Brink, *dochter.*—Den 20sten, Saraatje van Maraatje, *dochter.*—Den 21sten, Santje Simons, *zoon.*—Den 22sten, Estella Bromet, Echtg. van Daniel Benjamins, *zoon.*— Idem, Esther Veenendaal, *dochter.*—Idem, Louisa Wilhelmina Levij, *dochter.*— Idem, Francina Sappemeer, *dochter.*— Den 23sten, Bloeme Jacob Marcus Levij, Echtg. van Machiel Barends Junior, *zoon.*— Den 26sten, Johanna Maria Helcus, *dochter.*— Den 27sten, Santje van Danjon, *zoon.*— Den 28sten, Magdalena Palm, *zoon.*— Den 30sten, Dorothea Christina Samson, *zoon.*— Idem, Petronella Smit, *dochter.*

OVERLEDEN: Den 1sten September 1839, Helena Jacoba Dorothea Heurne, oud 28 jaren en 5 maanden.— Den 2den, Susanna Pardo, oud circa 48 jaren.— Den 3den, Johanna Pieternella Jacoba Baumgardina, dochter van Johannes Adriaan Roos en Jeanette Pietersen, oud 2 jaren en 4 maanden.— Den 5den, Wilhelmina Henriette Jacquelina, dochter van Anna Zacharias Rooswijk, oud 1 jaar.— Den 7den, Nicolaas Hendrik Schutte, oud 39 jaren. Idem, Pieter van Os, matroos der 3de klasse aan boord van Z. M. Brik *Gier*, oud 24 jaren. Den 8sten, Catharina Magdalena, dochter van Maria Bardina Louis, oud 3 jaren.—Den 10den, Frans Jacobus Louis, oud naar gissing 50 j.— Idem, Jansie Frederica Becker, dochter van Johanna Frederica Baltzer, oud 14 jaren.— Idem, Lea Hartog Mozes, oud 30 j.—Den 11den, Johannes Evert Blickveld, oud 7 jaren.— Den 12den, Jan Kloek, oud naar gissing 45 jaren. Den 13den. Josephina Marie Louise van der Kruijff, Echtg. van Mr. Paulus Sichterman, oud 35 jaren.— Idem, Jacobus Nicolaas van Leeuwaarde, oud naar gissing 33 jaren.—Den 14den, William Louis Ferdinand, zoon van Johanna Susanna Henriques, oud 1 jaar.— Idem, Pieter Chatillon Baumgardtner, zoon van Johannes Adriaan Roos en Jeannette Pieterse, oud 5 maanden.— —Gerrit Tysz Ewouds, matroos aan boord van het Schip *West-Indien*, oud ruim 16 jaren (verdronken).— Den 15den, Joël Heinrich Im Thurn, oud 33 jaren.— Den 18den, Anthonij William, zoon van Jacoba Catharina van Leeuwaarden, oud een jaar.— Idem. Joseph Fredrik Williams. oud 11 jaren. Den 21sten, Doris Jacques, zoon van Jansie Esther Heijdorn, oud 5 maanden.— Idem, Arnoldus Schreuder, schiemans-maat aan boord Z. M. Korvet *Amphitrite*, oud 56 jaren.— Den 22sten, Amimba van B. Laguna, oud 29 jaren.— Idem, Joseph Paulo Bentalor, oud naar gissing 22 jaren.— Den 24sten, Tina van Franke, oud 78 jaren.— Den 26sten, Louis Jarman.— Den 28sten, Abraham van Loco van de Britto, oud naar gissing 60 jaren.— Den 29sten, een kind van het vrouwelijk geslacht van Petronella Johanna Brink, oud een dag.— Idem, George Stewart, oud 52 jaren.— Idem, Gerrit Carel François Schouten, oud 60 jaren. Den 30sten, Marius Gotlieb Herborth, oud 7 jaren.

Mengelwerk.

De IJzeren Raaf.

(*Eene Legende.*)

Aan den stadhuistoren te Schweidnitz, nabij den bovensten omgang, ziet men het uit ijzer vervaardigde afbeeldsel van een' vogel met uitgebreide vleugels, waarbij men zich een' raaf moet voorstellen, ofschoon ook een Ornitholoog de kenteekenen des vogels, die dien naam draagt, niet aan hetzelve vinden mogt. Ik zal evenwel mijnen lezer zoo dadelijk overtuigen, dat die ijzeren vogel niet anders zijn kan dan een raaf. De legende, door welke ik hem die overtuiging zal verschaffen, is de volgende:

Te Schweidnitz leefde een buitengemeen rijk koopman, die tevens — de kronijkschrijver vermeldt zulks uitdrukkelijk — een zeer vroom en weldadig mensch was. Hij leefde niet als een gierigaard; menig schrale kwant vond een plaatsje aan zijne tafel, wanneer hij den koopman slechts door een aangenaam en geestig onderhoud afleiding kon verschaffen.

Deze kunst verstond niemand beter dan een jong raadsheer, een wel voorkomend, doorslepen man, die zijn vermogen in vreemde landen had verbrast, en nu, sinds eenigen tijd in zijne vaderstad in betrekking gekomen, van zijne karige wedde verteringen maakte, welke iedereen verbaasden.

Deze persoon had zich bij den koopman zoo zeer weten in te dringen, dat hij dagelijks zijn gast was, en in alle zijne geheimen werd ingewijd. Die geheimen, namelijk, waren 's mans kostbaarheden en gevulde geldkisten, welke alle den huisvriend vertoond werden, die dezelven in oogenschouw nam met gebaren en houding, als iemand, die gelijke schatten bezat.

Daar de gastvriend gewoonlijk een uur vóór den maaltijd zich aanmeldde, om een half uurtje na denzelven, wanneer de koopman zijn middagslaapje nam, te vertrekken, was het den heer des huizes het grootst genoegen, vóór dat men aan tafel ging, zijnen gast door zijne kelders, gewelven en stallen rond te leiden, om hem al zijnen voorraad, zijne speciën, kleinooden en kostbaarheden van allerlei aard te doen opmerken. Bij eene dier wandelingen had de raadsheer een' zeer tammen raaf op den schouder zitten, van welken hij bijzonder gehecht scheen. Zij kwamen ditmaal ook in een gewelf, hetwelk den gast nog niet bekend was. Hetzelve lag in het achterhuis, en had slechts een enkel venster, zonder glasruiten, maar met zware traliën, waardoor men in den tuin uitzag. Het vertrek bevatte niets dan eene groote tafel, en eene openstaande kist, tot aan den rand toe gevuld met oude wigtige dukaten. De koopman deed hierbij opmerken, dat dit goud door hem tot een weldadig doeleinde bestemd was. De raadsheer gaf zijne groote bewondering te kennen over de zoo zuiver gestempelde munt, de gastheer verzocht hem een stuk als eene bijzonderheid aan te nemen, hetwelk hij, na de door de welevendheid vereischte weigering, dan ook eindelijk deed. »Veroorloof mij," zeide hij toen, »dat ik hetzelve door mijnen gevleugelden dienaar naar huis zend, en daardoor tevens het lastige dier van den hals schuive," en tegelijk gaf hij den raaf het goudstuk in den bek, wees met de hand op de vensteropening, en, ondanks het ligte traliewerk, gleed de vogel er door, en vloog heen. De koopman lachte hartelijk over het kluchtige diertje, en geleidde zijn' vriend ten dische, welke heden levendiger, en vrolijker was dan ooit.

's Namiddags, toen de huisheer zijn slaapje had genomen, dacht hij aan de dukaten, en, wijl hij op dien oogenblik niets beters te doen wist, ging hij naar het gewelf, om de goudstukken te tellen en te bergen; want hij wist niet, welke som de kist bevatte. Hij telde de tafel vol, doch nu ontdekte hij de noodige geldzakken niet medegebragt te hebben, en verliet het gewelf, voornemens het werk, dat juist geene haast had, den volgenden namiddag voort te zetten.

Den volgenden middag meldde zich de tafelvriend ter gewoner ure, zonder zijn' raaf mede te brengen, en spoedig na den maaltijd nam hij afscheid, voorwendende dringende ambtsbezigheden te hebben. De koopman ging sluimeren, en begaf zich vervolgens, van een pak geldzakken voorzien, weder naar het dukaten-gewelf. Bij den eersten blik op de tafel, verwonderde het hem wel, dat eenige rijen der in eene juiste orde gestelde stukken door elkander waren geworpen, doch hij dacht daarover niet verder na, en begon op nieuw te tellen. Nadat hij eenige zakken gevuld en aan den voet der tafel had nedergelegd, telde hij dezelve weder vol, zag naauwkeurig, hoe vele rijen en hoe groot hij elke had gemaakt, en verliet het gewelf.

Toen hij den anderen dag terugkwam, had weder een onbekend iets de symmetrie der getelde goudstukken verbroken, en toen de verbaasde koopman ging natellen, ontbraken er tien stuks! Nu stond hem waarlijk het verstand stil; hij peinsde en peinsde, maar kwam tot geene oplossing. Eensklaps viel hem in, dat de booze vijand alle goede werk zoekt te dwarsboomen, en die hem alzoo de goudstukken wel het een na het ander kon ontfutselen, om zijn weldadig doel te verijdelen. In het eerst deed dit denkbeeld hem van angst en afgrijzen sidderen, doch hij herstelde zich weldra in de overtuiging, dat er middelen bestonden, om den Duivel, die op hem geen regt had, met een' langen neus tot den aftogt te dwingen; en ook kwam het hem zonderling voor, dat de baarlijke Satan goud zou stelen, daar hij anders juist door geschenken van edele metalen zijne plannen plagt te bereiken.

De koopman besloot zich nog naauwkeuriger te overtuigen, of er ook welligt zinsbedrog mogt hebben plaats gehad. Hij telde ditmaal een minder getal dukaten en in eene andere orde op de tafel, en teekende het getal in zijn memorie-boekje op, waarna hij vertrok, na eerst over den geheelen schat een kruis geslagen te hebben. Des anderen daags aan tafel vroeg hij den raadsheer, waarom deze zijn' raaf niet meer medebragt. »Ik heb het onzindelijke dier weggeschonken aan een' vriend op het land," was het geruste antwoord: en nu had de koopman het woord reeds op de lippen om zijnen vriend het geval met de dukaten te verhalen, maar een onverklaarbare schroom hield hem daarvan terug.

Na zijn middagslaapje begaf hij zich weder naar het gewelf, om het telwerk voort te zetten. Reeds des morgens was hij aldaar geweest en had alles in orde gevonden; nu echter zag hij de stukken weder door elkander geworpen; zelfs eenige over den vloer verstrooid — en ditmaal ontbraken er *twaalf* aan het getal, dat hij dadelijk in zijn zakboekje nasloeg.

Nieuwe verbazing! Nieuw hoofdbreken! In de vroegte was de roover er niet geweest: hij moest zijn werk later verrigt hebben, welligt onder den maaltijd, of gedurende den middagslaap. Eene vreemde gedachte kwam hem voor den geest, en hij bedacht een ontwerp, dat hem ongetwijfeld de oplossing van het raadsel zou geven. Hij onthood zijne bedienden en zijne huishoudster — hij was namelijk een oude vrijer — in zijn geheim kabinet, en gaf hun bevelen, die, wel is waar, allen verwonderden, maar welke evenwel punctueël werden nagekomen.

Den volgenden middag, toen de raadsheer ter bepaalder ure aan het huis kwam, deed men hem de hartelijke groete van den gastheer, en deelde hem uit diens naam mede, dat dezelve, om eenige bezigheid, die geen uitstel kon lijden, reeds des morgens vroeg naar Reichenbach vertrokken was en eerst met den nacht zou terugkeeren; dat echter zijn gast hier dineren kon, als naar gewoonte. De raadsheer, in wiens oog zekere blijdschap te lezen was, sloeg echter het laatste af, beloofde den volgenden dag weder te komen, en spoedde zich van daar.

De koopman was echter niet naar Reichenbach afgereisd, maar verschool zich sinds den voormiddag zeer stil en rustig in het wel gesloten dukaten-gewelf. Hij zat aan eene kleiner tafel in den donkersten hoek van het vertrek, en las eenige bezweringsformulieren, om tegen booze geesten beveiligd te zijn: het venster echter, en de tafel, waarop weder eenige goudstukken lagen, verloor hij daarbij niet uit het oog.

Hij begon reeds het eenzame zitten tamelijk moede te worden, want niet het minste gerucht versteorde zijn half geestelijke, half wereldlijke bespiegelingen. Toen evenwel de knecht des middags het vertrek van den raadsheer meldde, werd hij te opmerkzamer en wendde geen oogenblik het oog meer van het venster af.

Er verliep ook geen kwartieruur, of er kwam leven aan het traliewerk — en de raaf van den raadsheer schoof er door, en op de tafel. De ontstelde koopman zat daar stil als een muisje, om den vogel niet schuw te maken; die, met grappige behendigheid met hulp zijner pooten twee goudstukken in zijnen bek schoof, vervolgens en nog twee in de klaauwen vatte, en nu met ingetrokken pooten de terugreis aannam. De koopman bleef hem nastaren, als ware hem alles een droom. Het was hem moeijelijk aan zulk eene verregaande boosheid bij zijnen huisvriend te gelooven, die, het leed geenen twijfel, den raaf tot rooven afgerigt moest hebben, en toch zijne gezonde zinnen overtuigden hem maar al te duidelijk, en een oogenblik daarna kwam de raaf weder en beladde zich met nieuwen roof. Gaarne had de rijke handelaar zijnen vriend de helft van den inhoud der goudkist toegestaan, wanneer hij daarom verzocht had, maar dit schandelijk listig gedrag belgde den streng eerlijken man, en hij verliet dadelijk het gewelf, om den misdadige op heeter daad te betrappen en ter rekenschap te vorderen.

Binnen tien minuten stond hij voor de kamerdeur des raadsheers, en nu hoorde hij dezen zeggen: »nu, nog driemaal zóó, mijn beste! dan krijgt gij uw vleesch." Op deze woorden volgde onmiddelijk de vleugelslag van den raaf, die door het venster op nieuwen buit uitvloog. Nog niet trad de koopman binnen: hij bedwong zich zoo lang te wachten, totdat de raaf van zijnen nieuwen rooftogt terug zou zijn. Deze minuten waren hem eene eeuwigheid; maar eindelijk, eindelijk hoorde hij in de verte den vogel, en nu stoof hij dadelijk binnen, juist toen de raaf het venster invloog en op de tafel zijne vracht voor den doodsbleeken raadsheer nederlegde. Deze kon geen woord uitbrengen: de kerl was hem toegetrokken: het was hem, als gevoelde hij reeds den strop aan zijn' hals, want eene schandelijke doodstraf was toen gesteld op allerlei diefstal, zonder onderscheid. Ook de koopman sprak niet: slechts éénen doorborenden blik vestigde hij op den misdadiger, en nu ijlde hij naar buiten en tot den burgemeester, bij wien hij zoo dadelijk aanklagte deed.

Met ontzetting hoorde deze de klagte tegen zijnen jongsten senator, die de beste en meest doorzigtigte van allen was, en die gewoonlijk door nog eene uitvlugt wist aan te geven, waar het geheele collegie dreigde hem in den steek te laten. Maar ook de klager was een onbesproken aanzienlijk man, en zijne klagt moest worden aangenomen.

(*Het vervolg en slot hierna.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.